

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

● ПОЛОВИНУ П'ЯТИРІЧКИ — ДО ЮВІЛЕЮ ЖОВТНЯ — ОСЬ ЗАВДАННЯ, ЯКЕ ПОСТАВИВ ПЕРЕД СОБОЮ КОЛЕКТИВ.

● БЮРО ОБКОМУ ЛКСМУ УКРАЇНИ СХВАЛИЛО ІНІЦІАТИВУ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ БРИГАДИ ТОКАРІВ РЕМОНТНО-МЕХАНІЧНОГО ЦЕХУ ЗАВОДУ ТРАКТОРНИХ ГІДРОАГРЕГАТІВ. МІСЬКОМИ, РАЙКОМИ ЛКСМУ, ПЕРВИННІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗОБОВ'ЯЗАНО ЗАБЕЗПЕЧИТИ ПОШИРЕННЯ І ПІДТРИМКУ ЦЬОЇ ІНІЦІАТИВИ.

● КОЛЕКТИВИ ГАЛУЗЕЙ, ЯКІ ЗАЙМУТЬ ПЕРШІ МІСЦЯ У ЗМАГАННІ, ПЕРШИМИ ВИКОНАЮТЬ СВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ, ВЗЯТІ ДО ЮВІЛЕЮ, ЗДОБУДУТЬ ПОЧЕСНЕ ПРАВО НОСИТИ ЗВАННЯ КОЛЕКТИВУ ІМЕНІ 60-РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ.

ВКЛЮЧАЙСЯ У ЗМАГАННЯ ЗА ПРАВО НАЗИВАТИСЯ КОЛЕКТИВОМ ІМЕНІ 60-РІЧЧЯ ЖОВТНЯ!

Боротися за звання колективу імені 60-річчя Великого Жовтня — з таким починсом виступила на Всесоюзних комсомольських зборах бригада Анатолія Скворцова.

Власну активність доведи ділом!

Всесоюзні комсомольські збори

ПРОШУ СЛОВА!

Успішно несуть трудову вахту під девізом «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних товариств» комсомольці і молодь Олександрійського латоремонтного заводу. Але на Всесоюзних комсомольських зборах спільний підприємства висловили розмову аж ніяк не про здобутки. Сміливі ще є проблеми, які вимагають негайного розв'язання!

А ЯКЩО САМОКРИТИЧНО...

ПОВЕРНІТЬСЯ ЛИЦЕМ...

Леонід Валентович, майстер моторного цеху:

— У нас уже склалася велика сумна традиція — починаючи робочий день об одинадцятій годині. Справа зовсім не в трудовій дисципліні, хоч і вона, якщо говорити чесно, могла б бути міцнішою. Ми маємо дорогий час, час ось із якої причини. Комплектує деталі надходять у цех з великим запізненням. Звичайно, найлегше звинуватити робітників розбірно-мийної дільниці. Та давайте подивимося до цього об'єктивно.

Всі знають, які там умови праці. Багато операцій здійснюється вручну. Один ломом маха, другий — кувалдою... Часто ламаються кран-балки, і тоді значна частина території дільниці завалена корпусами двигунів. Потім — штурмування, в результаті до нас надходять брудні деталі, такі, що ніяк їх не притреш. Де вже тут про якість ду-

маті! Аби з планом справитися.

Тож я й хочу сказати заводським раціоналізаторам: зверніть увагу на розбірно-мийну дільницю. Поле для вашої діяльності тут широке.

КОМПРОМІС? НІ. ПРИНЦИПОВІСТЬ

Людмила Пилипенко, зупорядальниця механічної дільниці:

— Хочу сказати про те, що мене найбільше хвилює. Про дисципліну в комсомольській організації дільниці і про наше ставлення до порушників. Чому ще бувають випадки, коли винні не зазнають серйозного покарання, не відчуваять осуду товаришів?

Згадаємо комсомольські збори, на яких ми обговорювали поведінку Анатолія Корика, що потрапив у медитверезник. А втім, «обговорювали» — це не зовсім підходяще слово. Мовчали, так буде правдивіше. Більшість із нетерпінням поглядала на годинник: коли все це за-

кінчиться? Так і розійшлися по домівках із епопейною душею. Чи зрозумів Анатолій свою вину перед колективом? Це мало його цікавило.

Мати активну життєву позицію не просто. Необхідно, передусім, бути принциповим, правдивим перед собою і перед товаришами. А те, що сталося на зборах — мовчазна підтримка порушника, компроміс із власною совістю.

ЯК ПОЖВАВИТИ ЗМАГАННЯ?

Григорій Могилевський, газозварник кабіної дільниці:

— За умови соціалістичного змагання на нашій дільниці ланка змагається з ланкою. Широкого розмаху набрало й індивідуальне трудове суперництво. Але на мій погляд, варто було б створити більше комсомольсько-молодіжних ланок. Це тільки поживає б змагання. А умови с, адже в несприятливих колективах працюють комсомольці і неспівають іслоди.

ДЕНЬ проведення Всесоюзних комсомольських зборів «Комуністичну ідейність, активну життєву позицію — кожному комсомольцю» став для нас пам'ятним. Готуючись до зборів, ми вирішили зробити його днем високої продуктивності праці. Адже, йдучи до зборів, вносили в собі прагнення — боротися за звання колективу імені 60-річчя Жовтня. І не тільки вносили його в собі, а й повинні були, як то кажуть, вийти з ним на люди, тобто закласти до нього й інших, своїх суперників і друзів по змаганню. А коли маеш щось запропонувати іншим, мусиш спершу ділом довести своє право на це.

На збори в цеху прийшли одразу після зміни. І було приємно відчувати легку втому, піднесення від того, що зміни завдання виконали сьогодні на двадцять процентів більше, ніж будь-якого звичайного дня.

Володимир Дядюра і Віктор Сіліян, Василь Лавриченко і Микола Шмагайло, Анатолій Декусар і бригадир Анатолій Скворцов — це наша бригада. Чотирі роки тому ми вирішили об'єднатися у комсомольсько-молодіжний колектив. І об'єднавшись, відчули свою відповідальність не тільки кожний сам за себе, а й за весь колектив. Характерно, що з моменту створення бригади у нас не було жодного порушення трудової дисципліни. З малодосвідчених випускників профтехучилища всі виростили до токарів-високорозрядників, до молодих гвардійців п'ятирічки, ударників комуністичної праці.

Торік ми зекономили матеріалів і різального інструменту на 420 карбованців, 170 карбованців з фонду заробітної плати.

На початку року ми взяли підвищене соціалістичне зобов'язання — план двох років виконати до 7 листопада.

Йдучи до Всесоюзних комсомольських зборів, бригада переглянула свої зобов'язання і дала слово до ювілею Жовтня виконати план двох років і п'яти місяців, продуктивність праці підвищити на 4,5 процента, впровадити у виробництво три раціоналізаторські пропозиції із загальним економічним ефектом 2500 карбованців.

Чи є у нас реальні можливості виконати половину п'ятирічки до ювілею? Звичайно, є. Адже завдяки підвищенню продуктивності праці, високій трудовій дисципліні бригада працює сьогодні в рахунок квітня.

Наша бригада звертається до всіх комсомольсько-молодіжних колективів області: давайте змагатися за право носити звання колективу імені 60-річчя Жовтня!

О. КУБИШКІН,

токарь, групкомсорг комсомольсько-молодіжної бригади ремонтно-механічного цеху Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

На фото: члени комсомольсько-молодіжної бригади Анатолія Скворцова.

Фото М. Чайковського.

Обласний огляд колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО

Впритул до істини

...І одного разу всі згодились:
треба тренуватися!

ВОНИ сперечалися до пізнього вечора — інструктор по спорту П. Кучеренко і секретар комсомольської організації А. Палічук:

— Фізкультурні активісти хай дбають про роботу секцій...

— А групкомсорги могли б чимало зробити під час організації змагань.

— А спортівні сперуді?

— А пропаганда нормативів і вимог комплексу ГПО?

І зійшлися на одному:

— Треба все разом, спільними зусиллями.

...Про те, що буде лекція, ніхто не оголошував. Просто перед початком тематичного вечора А. Палічук зібрав у фойє хлопців, яких він тренує у футбольній секції, і спитав:

— Якде тобі дев'ятнадцять років, то який час ти маєш подолати стометрівку на золотий значок?

— За п'ятнадцять — шістнадцять секунд.

— Поганий з тебе іспаданий, який такий темп візьмеш. Хоча б за тринадцять треба.

До футболістів підходив інший юнак.

— А я кинув гранату на тридцять сім метрів. Кажуть, це непогано.

(Закінчення на 3-й стор.).

ВЧИТИСЬ
КОМУНІЗМУ

ТВІЙ КОМПЛЕКСНИЙ ПЛАН

ЩЕ БУДУТЬ ЕКЗАМЕНИ

ПІСЛЯ того як останній з 35 учнів десятикласника доповів товаришам та атестаційній комісії про те, як він виконав свій комплексний план, підвівся Володимир Корнійович Смельчук, викладач історії:

— Коли ми були комсомольцями, у нас не було таких урочистих привселюдних Ленінських заліків. Але ми теж складали їх — в інших місцях, за інших обставин. Ваш залік — це звіт про вже зроблене, намітки на майбутнє. Ленін казав — для того, щоб будувати, треба знати, а щоб знати — треба вчитися... Хай же кожен із вас вибере після школи свій шлях у житті, де б він приніс найбільше користі Батьківщині...

Так, Ленінський залік — це не звичайний урок історії і не виховна година, де класний керівник «розпікає» відстаючих. На ньому не переповідають параграф такій-то, а кожен розказує сам про себе. І ясно — слабенька тріска, якої інколи подумки благають у вчителя, на цьому уроці — при поважній атестаційній комісії — це вже ганьба...

Трійок 10 «б» не заслужив, зате четвірок було густо.

Світлана Павлова: «Я не повністю виконала свій комплексний план... Брала зобов'язання вчитися лише на «б», але є четвірки». Люба Коваль: «...є трійки», Рая Шульга: «План виконала не зовсім — є трійки».

Ленінський залік

● ПІСЛЯ УРОКІВ ДЕСЯТИКЛАСНИКИ ПЕРЕЙШЛИ ДО ЛЕНІНСЬКОЇ КІМНАТИ — ПОЧАЛАСЯ ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА АТЕСТАЦІЯ.

Володимир Пісковий, знайшов оптимальне рішення: він не збирався стрибати вище своєї голови і зобов'язався вчитися на «б», «4» і... «3». І тепер чесно звітував про те, що план виконав.

Що ж, можливо, Володимир вибрав справді «найхитріший» варіант. Але хочеться, щоб він запам'ятав (та й не тільки він, є в 10 «б», як, мабуть, і в інших класах, які складатимуть залік завтра, післязавтра, «трієчники зі стажем»), що зобов'язання на те й беруться, щоб якоюсь мірою переборювати себе, долати труднощі і підніматися на щабель вище. А завдання, які виконуються надто легко, не можуть принести задоволення.

Справа не тільки в тому, щоб сьогодні вивчити домашнє завдання «на зубок», треба привчити себе до постійного вдосконалення, виконувати будь-яку роботу з повною віддачею... Ленінський залік — це звіт перед товаришами, перед собою, перед Леніном на зрілість ідейну й громадянську, на принциповість, чесність. На жаль, і про це говорив Володимир Корнійович, деяким десятикласникам не вистачило сили волі підтягнутись і виконати з честю свій найперший обов'язок — добре вчитися... Але в чому переконуєшся — урочистість, небуденність, хвилювання перед товаришами і комісією зробили своє: юнаки і дівчата ще трохи подорослішали.

ли, а значить, відчули, яка то відповідальність бути радянською людиною, жити не абияк, а на повну силу, працювати і вчитися по-ленінському.

Через кілька місяців у десятикласників Новомиргородської середньої школи № 2 почнуться найголовніші екзамени з школи — випускні. А потім скільки їх буде ще в житті? Безліч. І треба їх скласти лише на «відмінно».

М. СОМОВ.

У 10-Б — ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК.
УВАЖНО СЛУХАЮТЬ СВИТЛАНУ ПАВЛОВУ ЧЛЕНИ АТЕСТАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ.
Фото В. КОВПАКА.

ПЕРЕМОЖЦІ
ВСЕСОЮЗНОГО
ЗМАГАННЯ

Центральний Комітет КПРС, Рада Міністрів СРСР, Всесоюзна Центральна Рада Професійних Спільнот і Центральний Комітет ВЛКСМ, розглянувши підсумки Всесоюзного соціалістичного змагання союзних і автономних республік, країв, областей, національних округів, міст, районів, колективів підприємств, об'єднань, будов, науково-дослідних та інших організацій, установ, колгоспів, радгоспів, агропромислових підприємств, міжгосподарських та інших сільськогосподарських підприємств і організацій за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, за успішне виконання народногосподарського плану на 1976 рік, прийнявши відповідну постанову.

Визнало переможцями і нагороджало перехідними Червоними прапорами ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ ряд союзних і автономних республік, країв і областей, 100 міст і міських районів, 208 сільських районів і національних округів, 1560 колективів підприємств, виробничих об'єднань, будов, науково-дослідних установ, колгоспів, радгоспів, міжгосподарських та інших сільськогосподарських підприємств і організацій.

Центральний Комітет КПРС, Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ глибоко поздоровили переможців і висловили тверду впевненість у тому, що робітники і колгоспники, інженери-техніки і наукові працівники, трудящі всіх галузей народної господарства ще ширше розгорнуть всенародне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, за успішне виконання завдань десятиї п'ятирічки, повним трудовим успіхом ознаменують 60-річчя Великого Жовтня.

(ТАРС).

З ІНІЦІАТИВИ МОСКВИЧІВ

Провести 16 квітня комуністичний суботник — з такою ініціативою виступили колективи передових московських підприємств. Суботник присвячується 107-й річниці з дня народження В. І. Леніна і 60-річчю Великого Жовтня.

На багатьох підприємствах відбулись мітинги, на яких визначено конкретну програму суботника. Колектив автозаводу імені І. О. Лихачова, наприклад, намітив працювати в цей день з найвищою продуктивністю, на закономленій сировині і матеріалах. Всі зароблені в цей день кошти вирішено передати у фонд десятиї п'ятирічки.

(ТАРС).

Як
відпочиваєте
ви?

ЗАСЛУЖИТЬСЯ ОВАЦІЙ!

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«Розмова про пісню» — так називалися дві статті, опубліковані в номерах 137 і 138 «Молодого комунар» за минулий рік. Проблеми і критичні судження в обох матеріалах викликали безпосередньо з обласного конкурсу комсомольської пісні, присвяченого Дню народження Ленінського комсомолу. Перша розмова, якщо пригадувати читачі, охоплювала «географію» учасників творчого огляду. Найвідчутнішою надогою, що позбавила конкурс масової участі самодіяльних колективів усієї Кіровоградщини, виявилось ставлення комсомольського активу і культурців до цієї важливої події в культурному житті молоді області.

Всім, хто зневажав конкурс, редакція надіслала повідомлення з пропозицією відгукнутися на «Розмову про пісню» та вжити заходів щодо поліпшення справи. Що значить «вжити заходів»? Недоцільно давати загальні «рецепти». В кожному районі по-своєму склалися умови для відмови од участі в творчому змаганні молодих піснярів і музикантів, тому кожен районний комітет комсомолу мусив принципово, серйозно підійти до цієї проблеми, дослідити причини зриву масовості події — не тільки для відновлення молодіжної газети, а й, передусім, для визначення правильних шляхів її розвитку. Усвідомлення цього необхідного мало привести винуватців до перегляду своєї поведінки щодо створення умов для творчого зростання самодіяльних художніх колективів та артистів. Адаже від цих умов залежить ор-

ганізація дозвілля юнаків і дівчат у кожному куточку Кіровоградщини. Чи ж не так? Підтвердження знаходимо в їхніх відповідях, що надійшли до редакції.

Скільки разів подибується найбільше в листах читачів: «Поки був ансамбль, дотоді й було весело...». «Наші локально-інструментальні розбіжки — і тепер у клубі живої душі не знайдеш» або: «Електроінструменти, мов непотрібні мотлох, псується, а грати нікому — хлопців не підтримали, не пішли їм назустріч...». Так ось, товариші працівники райкомів комсомолу і районних відділів культури, подібні рідкісні квіти в культурному доводиться читати досі. І тих щирих надесків юнакам і дівчатам, які вислали тоді на обласну сцену своє самодіяльне мистецтво, надто мало, щоб надігнати на краще. Бо кого не було й поблизу конкурсу, того й сьогодні не тривожить ні проблема молодіжної пісні, ні нагадування редакції. Адрес таких комітетів комсомолу та відділів культури багато: Гайворон, Бобринь, Добровілля, Кічка, Вільшанка, Новомиргород, Петрове, Голованівськ, Компаніївка, Новогородка...

Можливо, тема «Розмови про пісню» не заслуговує уваги? Ні, і ще раз ні. Це підтверджують відповіді Новоархангельського та Устинівського районних відділів культури, Світловодського міського, Долинського і Малаховського районних комітетів ЛКСМУ. Ось тільки окремі думки з листів до редакції.

Що ж до «географії» конкурсу, то гадаю, що організаційна робота в районах була слабкою. Я не знаю вини з працівників культури, ми не допрацювали, не виявили творчості і, головне, ініціативи.

На мою думку, проводити конкурс комсомольської пісні варто тоді, коли обласне управління культури плановує всі конкурси за жителями, свята духовної музики, театральні мистецтва, художніх аніматорів.

«Розмову про пісню» ми обговорили на засіданні ради

Завідуючий Устинівським районним відділом культури Г. МУСЕНКО. З вини райкому комсомолу і до певної міри й відділу культури не було створено оргкомітету по підготовці та проведенню районного фестивалю. Щоправда, райком комсомолу ознайомив нас із постановою про проведення фестивалю комсомольської пісні...

Вокальні ансамблі і солісти, які в районі добре зарекомендували себе під час Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих, прійшли на республіканський огляд.

На обласному конкурсі комсомольської пісні Устинівський район не був представлений тільки через те, що немає тісного контакту між райкомом комсомолу та відділом культури.

Перший секретар Світловодського міськкому ЛКСМ України А. ДІБРОВА. «Розмову про пісню» обговорили на нараді працівників міськкому комсомолу, на семінарі секретарів первинних комсомольських організацій міста. Рекомендували обговорити ці статті в первинних комсомольських організаціях. Критика правильна. Висловлені нам заува-

ження стали керівництвом до дії, і наступного року подібних промахів ми не допустимо.

Перший секретар Долинського райкому ЛКСМ України В. КОРОБОВ. У районі конкурс комсомольської пісні провели, визначили переможців. Питання, чому район не був представлений на обласному творчому огляді, розглянули на засіданні бюро райкому ЛКСМУ. Другому секретареві райкому вказали...

Перший секретар Малаховського райкому комсомолу М. ТИТАРЕНКО. Виступ газети розглянули на засіданні бюро райкому ЛКСМУ, було відзначено, що робота по підготовці до участі в обласному конкурсі комсомольської пісні провадилась. Право виступити завоював естрадний ансамбль Будинку культури села Великої Виски, керівник якого заворів напередодні поїздки до Кіровограда. Про заміну вчасно не подбали, на що другому секретареві райкому ЛКСМУ було суворо вказано.

Для посилення морального виховання молоді, дальшого залучення її до занять у гуртках художньої самодіяльності бюро райкому ухвалило поліпшити роботу із самодіяльними художніми колективами району.

Завідуюча Новоархангельським районним відділом культури Л. С. ЯГОЛЬНИЦЬКА. Я цілком згодна з автором статті в тому, що пісня дуже потрібна людям, особливо молодим. І конкурси — добра справа, бо вони підвищують рівень виконавської майстерності, дають можливість виявити художні таланти.

Я була учасницею республіканської науково-

практичної конференції «Клуб і молодь», організованої Міністерством культури, Укрпрофрадою і ЦК ЛКСМУ. Надзвичайно цікава конференція! Йшлося про те, яким повинен бути клуб майбутнього, за яких умов цей заклад зможе задовольняти потреби і запити трудящих, особливо молоді. Подібні заходи можна і слід було б проводити і в області, і в районах.

Впритул до істини

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

— Ні, погано. Сорок метрів — «срібний» норматив.

Пішли в спортзал, спробували по черзі підтягуватись на перекладині. І як було дещо соромно перед товаришами, коли не змогли повторити вправу й шість разів, хоча вважали себе силачами.

Отже, всім стало ясно: треба тренуватись.

Окремі такі «сплачі» крадькома від інших заходили до спортзалу (коли там нікого вже не було) і починали самопідготовку (десять — п'ятнадцять хвилин).

Тут знову сказав своє слово П. Кучеренко (він, до речі, тренує легкоатлетів):

— Вірять за одне тренування виконує таку роботу, яка довірилося тому, що й вантаження одного залізничного вагона. А ви хочете як-так, похланцем. Ми ж повинні виробити систему.

І ось такі бесіди-п'ятихвилинки часом були дійовішими, ніж цілі лекції. Кучеренко порівнює їх із влучними пострілами.

Саме завдяки вмілому підходу до справи в колективі фізкультури другого відділка колгоспу «Родина» не залишилося жодного молодого виробничника, який би був сторонь спортивно-масової роботи. За рік на старті ГПО вийшли понад сто юнаків і дівчат, 78 із них повністю виконали всі нормативи. Електрик А. Половник став першорозрядником з багатоборства ГПО, шофер В. Самеяк — другорозрядником. Чемпіонські титули у своїх вікових групах вибороли М. Коржук, Г. Куть, В. Кукуріка.

Масовими були щогорічні районні змагання із зимового багатоборства ГПО. На них команда відділка посіла друге місце. Ніхто з найсильніших суперників синьківчан не сподівався, що їх випередить цей колектив. Бо знали, що багато спортсменів з «Родина» вже не можуть виступати у групі фізичного вдосконалення — їм по 35—40 років. Але в цій команді був резерв: колишні старшокласники, які постійно підтримували шефські зв'язки з хліборобським

колективом фізкультури, замінили ветеранів. Бо в Синьках традиція — кожне спортивне свято проводити в «широкому колі»: на старті виходять і колгоспники, і школярі.

Звіден — успіх команд гирьовиків і тенісистів, легкоатлетів і штангістів. Усі вони в трійці кращих на районних поєдинках. 65 спортсменів-розрядників захищають честь свого колективу.

Громадські тренери В. Кукуріка, А. Томашевський, С. Клибанський, М. Коржук упевнені, що й надалі буде успіх. Адже у підготовчих групах є чимало юних — з колгоспниками тренуються й школярі.

Був час, коли синьківчан бідкались про нерозв'язані проблеми. І перша з них — будівництво спортивних споруд. На своїх зборах комсомольці вирішили: у вільний від роботи час попрацювати на спорудженні гирю. Тепер його вже обладнали. І легкоатлетичний комплекс створили, і стадіон почали будувати. Для себе. І для всіх.

Але П. Кучеренко та А. Палічук продовжують суперечку:

— Хто ж скаже вагоме слово, щоб у групах ГПО було більше дівчат, молодих жінок?

— Комітет комсомолу ставить рівні умови для всіх. Якщо ти вийшла заміж, то це не значить, що вже не повинна складати заліку з фізичної підготовки. Зайнятість у сім'ї — це виправдання. Ти молода людина і мусиш лишатися нею довго. Отже, беремо це під свій контроль. На Всесоюзних комсомольських зборах поведемо розмову з приводу даної проблеми.

Фізорг задоволено:

— Я виступлю першим...

Зимовий педальний вечір. До клубу приїшли хлопці, які тільки-но змагались в тирі. Їм цікаво, хто ж стане чемпіоном з настільного тенісу, їм не байдуже, як там справи у гирьовиків (сьогодні у них — чергове тренування). І чекають вони, поки П. Кучеренко домалює «Таблицю рекордів»: хто ж став найсильнішим з багатоборства ГПО за зимовою програмою?

Але інструктор по спорту зауважує:

— Це не змагання хлопці з трактористів...

В. ЯРЕМЧУК,
секретар райкому ЛКСМУ.

М. РУДЧЕНКО,
голова районної ради товариства «Колос».

Ульяновський район.

ЩО ДОЗВОЛЕНО МОЛОДОСТІ?

Прочитайте ці два листи, шановні читачі. Кожен із них хвилює, а разом вони примушують задуматись: невже справді сьогоднішні юнаки і дівчата переосмислюють для себе ті цінності, якими жили люди старшого покоління? Невже чоловіча мужність і чесність списується в архів? Невже дівоча цнота і скромність уже стали на заваді сучасній дівчині? А може, автори згаданих листів просто перебільшують?

Може, ви й не допоможете, однак я пишу. Хоч підкажете, куди звернутися.

Річ ось у чому. Давно вже я не ходив до місцевого кінотеатру «Мир». 8 січня зібрався разом з шестирічним сином. О тринадцятій годині показували мультиплікаційні фільми, о чотирнадцятій — художній, «Повість про справжню людину».

Не хочеться навіть писати, що творилося в залі після початку сеансу. Стук. Гамір. По залу бігали, пе-

РОЗ-ПЕРЕ-ЗАЛИСЯ

реступали через крісла. Підлітки віком 11—14 років майже відкрито палили, лузали насіння.

З дорослих, крім мене, в залі була ще одна жінка з дитиною. На наші зауваження ніхто навіть не звернув уваги. По закінченні показу мультфільмів я підійшов до білетерки. Спитав, хто повинен стежити за порядком у залі. У відповідь почув безпорадне:

— Нічого не можна зробити. Завжди так...

Спізчуваю цій жінці, розумію її. Вірніше, розумів після того, як почався фільм про Маресьєва. Вона весь час ходила по залу, намагачись заспокоїти неповнолітніх хуліганів. Дарма!

Адже це коштунство — дивитись «Повість про справжню людину» і творити таке. Де ці діти росли? Хто їх виховав?

У Помічній, коли проходив громадськими місцями, можна такого наслухатись... Тож іноді хочеться своїй дитині затулити вухо. Дуже рідко буває, щоб за лисохвіля кого-небудь штрафували або ж дали десять — п'ятнадцять дб.

Треба дати рішучий бій усьому, що ганьбить наш устрій, застосовуючи для цього всю суворість закону. Може, допоміг би комсомольський оперативний загін?

М. ТАЛМАЗАН,
м. Помічна.

„ДІВЧАТА, НАШИХ Б'ЮТЬ!“

Я ніколи не писала до редакції. Та сьогодні чомусь виникло бажання висловитись.

Часто можна почути від ровесників: — Нікуди піти, нічим зайнятись... Нудно...

А чому? Зайдіть хоча б в один з Будинків культури на Новомиколаївці. Кожну суботу і неділю збирається тут чимало молоді. Пускають сюди всіх. Пізніх, до речі, теж. Аби лише квиток мав.

Відверто кажучи, вокально-інструментальний ансамбль «Зорепад» грає непогано. А під час перерви можна навіть переглянути мультиплікаційні фільми. Правда, ніколи немає звуку, чи ще якісь неполадки... Та все згодом нормалізується, і на екрані — порядок. Чого не скажеш про зал. Тут господарюють розбещеність і грубість. По закутках розпивають вино, а то й самогонем задовольняються. Жахливо. А ще більше лякають пляшки з-під вина в жіночому туалеті. Скільки їх там залишається шовенора! Чи не тому дівчата часом улаштовують «чоловічі» розмови, бійки?...

Припинити таке неподобство нікому. Не видно дружинників, членів оперативних комсомольських загонів. І серед молоді не знаходиться сміливців, які б узялися навести належний порядок. Адже більшість приходить у заклад, щоб відпочити, потанцювати... Чому в Будинку культури така атмосфера? Хто її створює? Ось з естради лунає: «Дівчата і жінки запрошують кавалерів». У відповідь із залу вигукують таке, що не всякий папір витримає. Зате «весела» публіка сприймає це як належне. Чи слід обурюватись тим, що один із членів ансамбля наприкінці танців «потрясає» публіку таким гумором: «А тепер на горщик і спати...»?

Сьогодні вже ніхто не дивується, коли чує, що цей клуб відвідує одна «шантрапа»...

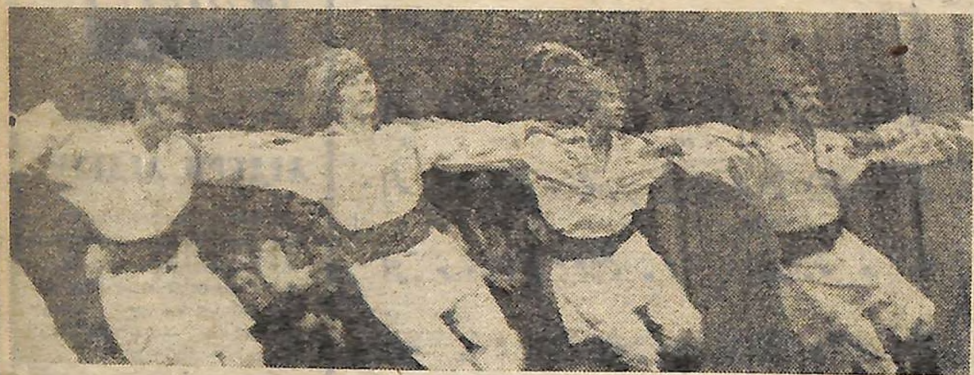
Хто ж вони, ці люди? Це — молоді робітники наших фабрик, заводів, студенти. Чому вони поведуться ввечері розв'язно, нахабно, вважаючи це чи не нормою поведінки?

Чому ні у кого досі не викликали тривоги пляшки з-під вина та горілки в жіночому туалеті? Звідки така думка: «На танцях тверезій нічого робити»? Чути її з дівочих уст — це просто жахливо.

М. ВІТРИЧЕНКО,
швачка швейної фабрики,
м. Кіровоград.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Як бачимо, автори з обуренням говорять про зневаження молодими людьми тих, здавалося б, випробуваних та безсумнівних ідей. Кожен із них запитує: а де ж міліція, оперативники? А може й справді, тих, хто танцює надто вже модні танці чи починає себе в громадському місці більш ніж немилувано, відразу притягати до відповідальності як дрібних бешкетників? Чи нехай собі? Ідеали ідеалами, їх не видно на чолі. Може, людина, яка байдуже проходить повз бірку на вулиці, а душі добра їй чужа?

Те, що є за душею у молодій людині, турбує кожного з нас. Напевно, підтримуєте ви думки М. Талмазана та М. Вітриченка? Чи потрібно комсомольським оперативникам втручатись у життя молоді? Редакція чекає листів.

Буковинський заслужений ансамбль пісні і танцю Української РСР з міста Чернівців виступив з концертною програмою перед трудящими міст Кіровограда і Новоукраїнки.

На фотознімках Василя Ковпака — виступи чернівецьких митців.

Нас зустрінуть кудлатий Зевс і хлопчик, що витягає колючку. Вони — гіпсові, копії відомих класичних грецьких скульптур, але тут їм подобається. Вони зовсім не проти бути серед хлопчиків і дівчаток, які на перервах між уроками зазирнуть до них, щоб погратися в сніжки, а на уроках засереджені й захоплені вчаться мелювати і

ліпити, клеїти і компонувати, тобто пізнавати прекрасне.

Ось директор школи Юрій Семенович Іващенко пояснює Олені Шеремет техніку живопису (фото внизу), ось «новенький» Геннадій Волошинов кладе останній мазок на свою першу роботу. Він нею не дуже задоволений, бачить свої огріхи, але ж це перша робота! (Фото ліворуч).

Познайомились? А тепер кинемо останній погляд на клас. Не виключено, що хтось із цих першокласників (фото справа) згодом стане іменитим скульптором.

Між іншим, про імена. 1975 року ліногравюра Павлика Мінаєва «Останній снаряд» брала участь у міжнародному конкурсі художників «Я бачу

світ». Її надрукували тоді в «Піонерської правді». Школярі влаштовують виставки робіт у кінотеатрах та інших залах міста. Якщо ви відвідували обласний театр ляльок, то, либонь, помітили цікаві малюнки на стінах. Це — роботи вихованців дитячої художньої школи.

...За всі роки існування цієї школи жоден учень не залишився на другий рік. По дванадцять годин щотижня вони віддають тут олівцям та пензлям. Бо ж мистецтво вимагає жертв...

Якщо ви захочете ближче познайомитися з творчістю юних художників, завітайте до редакції нашої газети.

Тут відкрито виставку творів учнів Кіровоградської дитячої художньої школи.

Фоторепортаж
М. ТЕРНАВСЬКОГО.

СВІТ СЕМИ КОЛЬОРІВ

● РЕПОРТАЖ З ТРОХИ НЕЗВИЧАЙНОЇ ШКОЛИ

ДОКУМЕНТИ, що їх дає ця школа, не обіцяють випускникам ніяких привілеїв. Учні навіть вступні екзамен до училищ і вузів складають на загальних підставах. (Хоча, до речі, кожен четвертий продовжує там навчання.) Тут — сто сімдесят хлопчиків та дівчаток, і про документи й привілеї вони не думають. Вони живуть зовсім іншими думками.

Світ прекрасного — ось куди веде дітей Кіровоградська дитяча художня школа. Давайте ж і ми з вами, шановні читачі, на хвилинку тихенько переступимо її поріг.

ЮВІЛЕЮ НАЗУСТРІЧ

Змістовну пропаганду суспільно-політичної літератури, зокрема матеріалів XXV з'їзду КПРС, жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС, ленінських творів і книг про вождя, веде серед юних читачів завідувача Новоградівської сільською бібліотекою Бобринецького району. Зінаїда Іванівна Рославичка. В ході Всесоюзної гри-подорожі «Жовтєвля по країні Жовтєвля» вона організувала для малюків колективні читання на теми: «Ленін — Жовтєвля вождь», «Шасливі Леніна внуки», обговорення книги «Будь ленінцем».

Старшокласники прослухали цикл бесід про виконання планів партії в ході десятиріччя, влаштували з'їзди-смілки читання.

Пропаганду книги заклад веде в тісному зв'язку зі шкільними програмами з історії, основ Радянської держави і права. Пропонуючи дітям книги про закони нашого життя, бібліотекар знайомить їх передусім з ленінськими декретами.

Готуючи зустріч 60-річчю Великого Жовтєвля, Зінаїда Іванівна особливе місце у пропаганді книг відвела тим видавництвам, які розкривають роль В. І. Леніна, Комуністичної партії у здійсненні Жовтєвської революції та закріпленні її завойовань. Розкриттю цієї ролі було присвячено книжкову виставку, бібліографічні огляди «Ідеї Леніна крокують планетою», ленінські читання «Мислитель і революціонер».

Постійно дбає З. І. Рославичка про те, щоб слово Леніна стало ідейною основою життя кожного школяра. І в тому, що всі восьмикласники ґрунтовно вивчили ленінську працю «Завдання спілок молоді» та уривки з інших творів, рекомендованих шкільною програмою. — Її неабияка заслуга. Всього ж протягом минулого року сто п'ятдесят юних читачів бібліотеки прочитали близько 300 книг ленінської тематики.

Нових, ще ефективніших форм пропаганди книги шукає бібліотекар у ході Всесоюзного піонерського маршу під девізом «Дорогою Леніна, дорогою Жовтєвля», та республіканської читачької конференції «Ленінським курсом — до комунізму».

А. КОРИНЬ.

с. Новоградівка,
Бобринецького району.

У ДОЛІ СВОЯ ВЕСНА

Слова Ю. Рибчинського.

Музика В. Івасюка.

Ти вернешся колись
в той перший день,
Ти вернешся і все
згадаєш знов.
Я хочу, щоб збулися
слова пісень,
Я хочу, щоб збулась
любов.

Приспів:

У тебе любов — одна.
У мене любов — одна.
Крізь роки веде вона
У той найперший день
У щастя — своя струна,
У долі — своя весна.
Хай буде завжди вона
У полоні у пісень.

Сім кроків до весни —
Той піжний білий сніг —
Той піжний білий сніг —
віпчає нас,
Я хочу, щоб збулися
зимові сни.
Я хочу, щоб любов
збулась.

Приспів.

Нехай іще зима —
Я двері відчиню своїй
І щастя прилетить
І сонце принесе мені.
Приспів.

БАЖАЄМО ЩАСТЯ

Тетяні долиновській — масовику Новоукраїнського Будинку піонерів і Костянтину ТОТКУ — керівнику гуртка Новоукраїнського Будинку піонерів, які сьогодні реєструють свій шлюб.

● ІДЕ ВСЕСОЮЗНИЙ
МІСЯЧНИК
ОБОРОННО-
МАСОВОЇ
РОБОТИ

ПРИЗИ ОТРИМУЮТЬ ЮНІ

У більшості первинних організацій ДТСААФ Кіровоградщини в ці дні проходять поєдинки з військово-технічних видів спорту. Кращі спортсмени-дтсаафівці вийшли на старті районних та обласних змагань.

РАДІОСПОРТ. Два дні в обласному Будинку військово-технічного навчання ДТСААФ проходили обласні змагання з приймання і передачі радіограм.

В особистому заліку у своїх групах переможцями були кіровоградці Володимир Ремезов (504,8 очка), Василь Горбань (490), Людмила Балан (461,4), Лідія Клісун (438,5), Любов Кисіль (344,5) та Василь Цяпу-та (324,9). А командою перемогли представники Кіровського райкому ДТСААФ м. Кіровограда (1382,5).

КУЛЬОВА СТІЛЬБА. На вогневий рубіж вийшли понад 100 спортсменів середніх шкіл обласного центру, вони виконували вправу МГ-1. Тут не мав собі рівних Всеславимир Іщенко (середня школа № 23) — 99 очок, а у дівчат найвищу оцінку отримала Тамара Поповичко (середня школа № 13) — 97 очок.

Перший приз одержала команда десятирічки № 23 (1253 очка).

В. МАШУК,
суддя всесоюзної категорії.

ДРУГІ СПОРТИВНІ ПРИ МОЛОДІ УКРАЇНИ ЛІДЕРИ, ЛІДЕРИ...

Підбито підсумки командних результатів молодіжних ігор після чотирьох видів програми (баскетбол — чоловіки і жінки, волейбол — чоловіки і жінки).

У першій групі збірних лідер — команда Києва (272 очка), в другій — Вінниччини (72), в третій — Кіровоградщини (24).

ФУТБОЛ

„Зірка“ — „Кристал“ — 1:1

Наближається час початку нового, сорокового чемпіонату Радянського Союзу з футболу. Команди майстрів посилено готуються до нього. «Зірка», яка нині перебуває на Чорноморському узбережжі Криму (тут — оглядини здібностей молоді), провела в Алушті контрольну зустріч із керсонським «Кристалом». Перший тайм закінчився з рахунком 1:0 на користь «Кристала». В другій половині гри наші юні земляки відкидали гол. Остаточний результат — 1:1. Перша нічия.

Завтра кіровоградці грають у Севастополі з командою першої ліги класу «А» — сімферопольською «Таврією».

В. ТВЕРДОСТУП.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ г. Кіровоград.
Газета печатється
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.